

անձին վրայ երևցնելու, ութը գլխաւոր ծուռ գաղափարներն ալ մտքէն հանելով. և երբոր իր միտքը ասոնցմէ սըրբուած տեսնէ, ինքզինքը ազգին անդամ Ճանչնալով և պարտըկան աշխատելու ազգին պայծառութեանը համար, սկսի Ճանալու որ ուրիշներն ալ հաստատուին այս առաքինութեանց մէջ: Այս է ահա ազգին վիճակը Ճանչնալէն ետե ձեռք զարնելու գործքերը: Ու արդկային ընկերութեան այս պարտքերուն մէջ երբոր ազգայինք յառաջեն, այն ատենը ազգին լուսաւորութեան հիմը կը դրուի. և անկից ետե ընելու գործքերը դիւրին են և անաշխատ կը կատարուին, որք են տեսակ տեսակ կարեւոր բնական, մտաւոր և բարոյական ուսմանց և գիտութեանց ետենէ ըլլալ, որոնցմով ա-

ռաջնորդին ամէն աղքայինք, և ազգը բովանդակ իր վախճանական երջանկութիւնը ձեռք ձկէ: Ու ասն զի, ինչպէս որ տեսանք, մարդուս ՚ի ծննդենէ բնական վիճակն է տգիտութիւն, բայց հոգին է ընդունակ ամենայն կատարելութեանց, մինչև ինքն Վրիստոս կը յորդորէ զմեզ ըսելով. Եղերուք կատարեալք՝ որպէս և Հայրն ծեր երկնաւոր կատարեալ է: Ու մարդուս վախճանն ալ է երջանկութիւն ՚ի պահպանութեանց, որուն համար կարեւոր է հմտութիւն ամենայն ազգի գիտութեանց, որոնց գլխաւորներն են աստուածային գիտութիւնները:

Իր շարունակուի:

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Տ Ա Կ Ա Ն Ք

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

Ի կործանումն Երոսաղեմի:

“ Օ յ այլ քեզ մնայ գուստը գողցն անօրէն,,
Երդ զի լցեր ըզյանցուածոց դու ըզչափ .
Եւա վերջինըս առաւօտ գայ աստէն
Քեզ զերկնաւոր բերել ըզվըէժ մարդաթափ .
Գիսակք խըզեալ, եւ ի հանգոյշ պատմուՃան
Գնասցես ըստրուկ յօտար պարիսպս անհամբաւ .
Գ ամբ քեզ արտօսր, եւ ի հաց՝ ցաւք նեղութեան .
” Դու յլուստուծոյ արիւն հարեր ըզծարաւ,, :

“ Դու յլուստուծոյ արիւն հարեր ըզծարաւ,,
Դ տիկնութեան պատուոյդ քարշեալ ի գերի .
Որ յանարդ գին առեալ վաճառ քո ըզդաւ՝
Ուեծ լուիծուն դարանեցար Յուդայի .
Օ ատելութիւնդ անսանձ թափեր եւ ըզքաւ
Յաստուածայինն անդ մարդկութիւն ապազէն .
Եւլ, անիծեալլդ, արդ սարսեսջիր զի զարթեաւ
” Ո ըրիժահան երկնից ցասմանց ահեղ քէն,, :

“ Ո ըրիժահան երկնից ցասմանց ահեղ քէն,,
Յեթեր բարձանց փայլակնացայտ իջանէ,
Եւ ձեռք՝ զոր ոչ եւ մի կասէ զօրութիւն՝
Դ կատարձից մահուն ըզնետս արձակէ .

Ի զուր քեզ զենս հանգերձէ զոռ վիսութիւն
Ա ի վերջին վրիժուց հանել զքեզ անցաւ .
Դանզի յերկինս անդամանդեաւ հաստատուն
“ Պղկործանմանդ դրոշմեաց երդումն կենազրաւ , :

“ Պղկործանմանդ դրոշմեաց երդումն կենազրաւ ,
Արդարութիւն լիով՝ մատամբք յաւիտեանց ,
Եւ ի շրուինդ բիւր անդ փողաց դիմագրաւ
Օէնք Տիտոսի հորդան ետուն խրոխտապանձ .
Ի բարկութիւն եւ յարհաւիրս սոսկալի
Կարապետեր նըմն յափունսն համարձակ
Ոգին Հռովմայ ի զրահ վառեալ երկաթի ,
“ Տէգ յաջն ուի զլուխ իւր սաղաւարտ լուսարձակ , :

“ Տէգ յաջն ուի զլուխ իւր սաղաւարտ լուսարձակ ,
Փաղանգն ըզքեւ մարտիկ կալաւ ետ ընդ ետ .
Եւ ի յետին կործանումն հիմն ի յատակ
Հազիւ թէ սուղ ինչ քեզ մընաց անջըրպետ .
Օ ակօսաբեկ վարէ ըզքո զանդս յաղարտ
Վալասըմբակ դոփմամբ նըժոյգն Հոռոմոց ,
Եւ բարձրագոյ քոյոցդ հառաջ տարապարտ
“ Ի Ճախրասլաց թըռչի ի թեւս անդ հողմոց , :

“ Ի Ճախրասլաց թըռչի ի թեւս անդ հողմոց ,
Վմարըշտեալ Պաղեստինու կատարած .
Ար յերկաթի լուծ խոնարհէ զպարանոց
Համբ եւ անպէտ եղեալ ի զոհ ստրջանաց .
Ի վրէժ մահու եւ ձաղանաց Քրիստոսի
Վհա համայն ինչ կայ մատնեալ յաւերակ .
Դողաց Վարոն եւ Կարմեղոս մըթագնի ,
“ Երկաթ սարիս կապին կանայք եւ կուսանք , :

“ Երկաթ սարիս կապին կանայք եւ կուսանք ,
Եւ պըղծութիւն եւ քէն չունին ինչ արգել .
Կէմք գալկահար եւ գիսախոփւ , նըշաւակք
Օուր ընթանան գիրկս ընդ սեղանն արկանել .
Օի քահանայք զոր ծընաւ չինն Վհարոն
Հարիւն նոցա զսուսերսն արկին նենգագործ .
Եւ յարհաւիրսն այնքան ողբայ մինչ Վիրոն
“ Վիւնք տապալին եւ բարձրամուր գիտանոց , :

“ Վիւնք տապալին եւ բարձրամուր գիտանոց , .
Ճախրի տաճարն , կամարքն հոսեն փառաւորք ,
Յոյր բարձր ի զլուխ պանծայր Վաղիմ ձեռագործ ,
Եւ Եղովմայ հըռչակեին թագաւորք .
Տեսանողացն անդ Քորդանան սասանի ,
Եւ ուր զալեաց թափէր նա զջուրս իւր՝ անդէն
Քետախաղաց մըրըրկաշունչ արշաւի .
“ Օի այլ քեզ մնայ զուստըր գողոյն անօրէն , :

“ Օ ի այլ քեզ մնայ գուստըր գողցն անօրէն . . .”
 “ Դու յլ’ ստուծոյ արիւն հարեր ըզծարաւ . . .”
 “ Ա ըրիժահան երկնից ցասմանց ահեղ քէն . . .”
 “ Ռ զկործանմանդ դրոշմեաց երդումն կենազրաւ . . .”
 “ Տ չախրասլաց թրոցի ի թեւս անդ հողմոց . . .”
 “ Յ երկաթ սարիս կապին կանայք եւ կուսանք . . .”
 “ Ա իւնք տապալին եւ բարձրամուր դիտանոց . . .”

Յ. ՄՈՆԻՔՈՅ

Թարգմանեալ եղինայանգ տողիք իտալականին .

ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Ֆիրտելսի և իրևն Շահ-Նամէ քերրուածը :

Պարսից մեծահամբաւ բանաստեղծը՝ մանաւանդ թէ ըսեմ հոմերոսը՝ Վասուլ-Վասում-Վանսուր Ֆիրտէվսի, ծնաւ թուզի մօտ Շ ատապ աւանը : Իր հայրը Տէքանի ընտանիքներէն մէկն էր, որոնք կալուածատէր էին հին Պարսիկներէն առաջ եկած, և մասնաւոր ինսամք մը ունէին իրենց ընտանեաց պատմութիւնը անկորուստ պահէլու :

Իս պարագան անոր համար յիշեցինք, որպէս զի լաւ իմացուի թէ ինչ պատճառաւ Ֆիրտէվսի Պարսից ժամանակագրութեան վրայ բանաստեղծութիւն գրեց : Իր դաստիարակութիւնը, ինչպէս կը տեսնուի՝ շատ խընամքով եղած պիտի ըլլայ . որովհետեւ արաբերէն լաւ գիտէր, որով իր նոյն լեզուով գրած բանաստեղծութիւնները ժամանակ անցնելով Պաղտատի ամիրապետներուն արքունեացը մէջ գրտնուղ երևելի հանձարներուն շատ զարմանալի երեցան . լաւ գիտէր դարձեալ Բէհլիւն ալ, որն որ Վ լքելեան գաւառներու մէջ իրեւ պաշտօնական լեզու կը գործածուէր : Իր տղայութեր համար կը պատմուի թէ շատ ուսումնասէր է եղեր . իրեն մեծ զուարծութիւն մը եղած էր ան ջրանցքին քովն նստիլ որ իր հօրը երկիրները կ’ոռոգանէր . և որովհետեւ ջրին բռնութեանը դէմ առ-

նող թումբը պարզ հողէ ու փայտի ձիւղերէ շինած էր, անոր համար գետին յանկարծական աձելէն երբեմն կը պատռէր, և ասիկայ իրեն մեծ ցա կը պատճառէր : Ֆիրտէվսի շատ կը փափաքէր որ ան թումբերը քարէ շնուէին, ու չէր գիտէր որ օր մը իր այս փափաքը պիտի կատարուէր, բայց մահուրնէն ետեւ : Վ յն ժամանակներէն ՚ի վեր Ֆիրտէվսի իրենց նախնի դիւցազանց պատմութեանը վրայ կը պարապէր, և մաքին մէջը կ’երկնէր ան դիւցազներգութիւնը շինելու որ իր անունը պիտի անմահացընէր :

Վ սանըութը տարուան կարգուելով երկու տղայ ունեցաւ մէկը աղջիկ ու մէկալը մանչ, որուն մահը բանաստեղծիս սիրտը անանկ կոտրեց, որ իր անձկութեանը ատեն հառաչելով կը կանչէր : “ Վ ս պատմանին, երբոր երեսունուեօթը տարուան եղաւ, աշխարհ . . . քէս համ չառնելով, մէկնեցաւ գլ . . . նաց, գնաց և միայն թողուց ինծի ցաւ և տրտմութիւն . սիրտս ու աշ . . . քերս արեան մէջ ընկղմեց . լուսոյ աշխարհքը գնաց ինքը, որ իր վշտա . . . գնեալ հօրը տեղ մը պատրաստէ, շատ տարիներ անցան վրան, ընկեր . . . ներէս մէկն ալ չմնաց : Վ գքերը բա . . . ցած իմ վրաս կը նայի որդիս, և իմ ուշանալուս համբերութիւնը կը հատնի . վաթմունը հինգ տարուան . . . եմես, իսկ ինքը երեսունուեօթը տա . . . րուան էր և առանց հրաժարականը . . . տալու մէկնեցաւ ՚ի ծերունւոյս . . .”